

Παρέμβαση στο γραφείο της υφυπουργού Μαρίας Κεφάλα, κατά την διάρκεια της γενικής απεργίας 28/02-Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση (Video)

Στις 28 Φεβρουαρίου, ημέρα της πανελλαδικής απεργίας, αποφασίζουμε να πραγματοποιήσουμε παρέμβαση στο πολιτικό γραφείο της υφυπουργού της νέας δημοκρατίας Μαρίας Κεφάλα (η οποία σε ημέρα γενικής απεργίας είχε το θράσος να έχει ανοιχτό γραφείο, θεωρώντας μάλλον ότι δεν την αγγίζει κανείς), αναρτώντας πανό, βάφοντας με κόκκινο χρώμα την πινακίδα του γραφείου και πετώντας τρικάκια (χωρίς τον παραμικρό τραυματισμό ή τρομοκράτηση σε βάρος των εργαζομένων). Αφορμή, η συμπλήρωση ενός χρόνου από την κρατική δολοφονία των Τεμπών, η οποία μέτρησε 57 νεκρούς, αλλά και την προσπάθεια συγκάλυψής της.

Η ίδια η υφυπουργός, με περίσσεια θράσους, σε δήλωση-ανάρτησή της, χαρακτηρίζει την παρέμβαση ως: “αναίτια, απρόκλητη και φασιστικού χαρακτήρα καταδρομική εισβολή “αγνώστων” στο πολιτικό μου γραφείο”. Από,τι φαίνεται, για την υφυπουργό, τα 57 θύματα της κρατικής δολοφονίας και οι προκλητικές προσπάθειες συγκάλυψης από την κυβέρνηση και τα πληρωμένα (με τα χρήματα του λαού) ΜΜΕ δεν αποτελούν αρκετή αιτία για την παρέμβαση αυτή. Επιπλέον, ο χαρακτηρισμός της παρέμβασης ως “φασιστικού χαρακτήρα καταδρομική εισβολή”, πέραν του παντελώς ανιστόρητου περιεχομένου του, μας προκαλεί ένα μειδίαμα. Άραγε, τόσο εύκολα μπερδεύει τους ιδρυτές και πρωτεργάτες της παράταξής της με τους ανθρώπους που μάχονται για δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια; Αντισημίτες, χουντικοί, πολιτικά έμβρυα του

δικτάτορα Παπαδόπουλου και του Καρατζαφέρη (Άδωνις, Πλεύρης, Βορίδης κλπ) υπάρχουν πολλά στο κόμμα της. Οι ναζί της Χρυσής Αυγής κι αυτοί φίλοι τους είναι, η ακροδεξιά πολυκατοικία της, έχει βρει χώρο και γι' αυτούς.

Όσον αφορά τους "αγνώστους" στους οποίους αναφέρεται, της απαντάμε: ο μόνος "άγνωστος" είναι αυτός που έδωσε την εντολή να στηθεί το εργοτάξιο που καθάρισε όλα τα στοιχεία. Εμείς, άλλωστε, ποτέ δεν κρυφτήκαμε, από την πρώτη στιγμή δηλώσαμε ότι είμαστε από τη Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση. 20 χρόνια είμαστε στην πόλη, αυτήν θα φοβηθούμε;

Την τιμητική τους είχαν, βέβαια, αυτές τις μέρες και τα παπαγαλάκια των τοπικών ΜΜΕ, τα οποία με αφορμή την παρέμβαση, αλλά και μερικά συνθήματα τα οποία γράφτηκαν στο κτίριο της περιφέρειας κάποιες ημέρες πριν, αποφάσισαν να καταναλώσουν φαιά ουσία στο να υπογραμμίσουν τα λάθη των μπάτσων και να τονίσουν το γεγονός πως η πόλη χρειάζεται περισσότερη αστυνόμευση. Ίσως (αν τους ενδιαφέρει να λέγονται άνθρωποι) θα έπρεπε να δείξουν τον ίδιο ζήλο στο να υπογραμμίσουν, τουλάχιστον, τα ελλιπή μέτρα προστασίας του σιδηροδρόμου ή ακόμα καλύτερα, να καταδείξουν τους πραγματικούς υπαίτιους της κρατικής δολοφονίας.

Είναι ολοφάνερο πως οι ζωές μας δεν αξίζουν σε αυτή την δυστοπική πραγματικότητα, την οποία βιώνουμε και που όσο περνάει ο καιρός θα γίνεται ολοένα και πιο δυσβάστακτη. Παρά ταύτα, οφείλουμε να συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε στη βαρβαρότητα που μας περιβάλλει.

Ή ΕΜΕΙΣ Ή ΑΥΤΟΙ!

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Η αντίσταση είναι ζωή: Κάλεσμα να σταθούμε στο πλευρό του λαού της Ροζάβα – Riseup4Rojava International (Vid)

Μετά τους εκτεταμένους βομβαρδισμούς του φασιστικού τουρκικού κράτους τον Οκτώβριο και τον Δεκέμβριο, για άλλη μια φορά, οι τουρκικές βόμβες και ρουκέτες καταστρέφουν κρίσιμες υποδομές στη Βόρεια-Ανατολική Συρία. Τα εγκλήματα πολέμου έχουν απαθανατιστεί από ρεπόρτερς για να τα βλέπουν όλοι. Τις τελευταίες 48 ώρες, περισσότερες από 50 τοποθεσίες έγιναν στόχος τουρκικών μη επανδρωμένων αεροσκαφών και μαχητικών αεροσκαφών.

Δεν αισθανόμαστε την ανάγκη να σας πούμε ξανά πόση ζημιά έχει γίνει και πόσο πολύ αυτό θα βλάψει την επιβίωση των λαών της περιοχής. Γνωρίζουμε επίσης ότι δεν χρειάζεται να σας πούμε ξανά για τη βαρβαρότητα του Ερντογάν και του τουρκικού καθεστώτος AKP-MHP.

Αντίθετα, θέλουμε να σας μιλήσουμε για τους ανθρώπους που αρνούνται να υποκύψουν σε έναν βάρβαρο εχθρό. Άνθρωποι που αρνούνται να ενσωματωθούν στο καπιταλιστικό σύστημα συσσώρευσης, άνθρωποι που επιμένουν σε μια ζωή με αξιοπρέπεια, στα αρχαία τους εδάφη, σύμφωνα με τις αξίες και τον πολιτισμό τους. Θέλουμε να σας μιλήσουμε για τα παιδιά, τις μητέρες, τη νεολαία. Χιλιάδες κατέκλυσαν σήμερα τους δρόμους των πόλεων σε όλη τη βορειοανατολική Συρία για να το ξεκαθαρίσουν για άλλη μια φορά στους φασίστες εισβολείς: Δεν σας φοβόμαστε και δεν

θα εγκαταλείψουμε ποτέ τα εδάφη μας!

Θέλουμε να σας μιλήσουμε για τον θρησκευτικό ηγέτη που μίλησε στη σημερινή διαδήλωση στη μικρή πόλη Dêrik και είπε: “Ακόμα κι αν καταστραφούν τα πάντα, θα αντισταθούμε. Αν χρειαστεί να τραφούμε με πέτρες, θα τραφούμε με πέτρες”.

Το πνεύμα που είδαμε σήμερα είναι ένα ξεκάθαρο σημάδι ότι οι άνθρωποι της περιοχής δεν είναι απλά θύματα της επίθεσης, αλλά ένας μαχητικός λαός- έτοιμος να υπερασπιστεί τα επιτεύγματα των επαναστάσεων του, όπως κι αν χρειαστεί.

Όταν βλέπουμε τις μαζικές καταστροφές που προκλήθηκαν μόνο τις τελευταίες 48 ώρες, θα μπορούσαμε να έχουμε την εντύπωση ότι η επανάσταση βρίσκεται σε αμυντική θέση. Όμως η πραγματικότητα είναι ακριβώς το αντίθετο: η αντίσταση έχει, από τη δράση της πρώτης Οκτωβρίου στην Άγκυρα, περάσει στην επίθεση. Το αντάρτικο στα βουνά υπερτερεί των δυνάμεων κατοχής και μπορεί να χτυπήσει στην καρδιά του τουρκικού κράτους ανά πάσα στιγμή. Σε όλο τον κόσμο, εργαζόμενες/οι, διανοούμενες/οι, κινήματα γυναικών και νεολαίας εντάχθηκαν στη διεθνή εκστρατεία για την ελευθερία του Αμπντουλάχ Οτσαλάν. Από την απεργία πείνας στα μπουντρούμια του τουρκικού κράτους μέχρι τις διαδηλώσεις και τις εκδηλώσεις στην Ευρώπη, τη Λατινική Αμερική και τις ΗΠΑ. Από τη Ροζάβα στα ελεύθερα βουνά του Κουρδιστάν. Από το Ιμραλί σε όλο τον κόσμο, ακούμε: Η αντίσταση είναι ζωή!

Οι επιθέσεις στη Ροζάβα αγνοούνται σκοπίμως από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Τα κράτη και οι διεθνείς οργανισμοί κάνουν τα στραβά μάτια. Αλλά ξέρουμε ότι αυτές και αυτοί που έχουν πραγματική σημασία θα σταθούν στο πλευρό της Rojava. Οι λαοί, οι αντιφασίστριες, οι φεμινίστριες, τα οικολογικά κινήματα, όσοι κρατούν ψηλά τις μεγαλύτερες ανθρώπινες αξίες. Εκείνες/οι που αντιμετωπίζουν οι ίδιες/οι τη γενοκτονία, είτε στην Παλαιστίνη, είτε στο Αρτσάχ, είτε στο Μπαλουχιστάν.

Είμαστε πολλές/οί και είμαστε δυνατές/οί. Βλέπουμε τις ενέργειές σας- δίνουν δύναμη και κίνητρα σε εμάς και κυρίως

στους ανθρώπους της περιοχής. Κάθε πράξη έχει σημασία. Κάθε διαδήλωση, κάθε πανό, κάθε χέρι κάνει τη διαφορά.

Χωρίς αμφιβολία, η αντίσταση στη Ροζάβα θα συνεχιστεί. Και εμείς θα σταθούμε δίπλα στο πλευρό του λαού ενάντια σε όλες τις επιθέσεις. Οι επιθέσεις συνεχίζονται επίσης, και η Rojava είναι έτοιμη να αμυνθεί ενάντια σε όλες τις προσπάθειες κατάληψης των εδαφών της. Η Επανάσταση των Γυναικών, η Επανάσταση της Νεολαίας θα επικρατήσει!

Σας καλούμε να συμμετάσχετε στην αντίστασή μας στη Rojava, στη Μέση Ανατολή, στην Ευρώπη, στην Abya Yala ή όπου αλλού βρίσκεστε. Μαζί θα σταματήσουμε τις βίαιες επιθέσεις στη Ροζάβα. Μαζί θα πολεμήσουμε τον καπιταλισμό και τον φασισμό. Μαζί θα υπερασπιστούμε τις εναλλακτικές λύσεις απέναντι στο κράτος, τον καπιταλισμό και την κρίση. Μαζί θα πετύχουμε!

https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2024/01/10000000_0_6718734864898104_226126671385753865_n.mp4

Riseup4Rojava International

15.01.2024

#SmashTurkishFascism

#Riseup4Rojava

**ΟΛΟΙ/ΕΣ ΣΤΗΝ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ Πέμπτη 18/01,**

12:00, Καμάρα

“Το σχέδιο “Βιβλιοθήκη”, λοιπόν, και το δίλλημα “ή με τις βαριοπούλες ή με τις βιβλιοθήκες” αντανακλά την νεοφιλελευθεροποίηση του δημόσιου χώρου, η οποία προωθείται από το ίδιο το κράτος και ενεργεί δήθεν για το δημόσιο συμφέρον. Αντανακλά τις νέες περιφράξεις που οργανώνονται για τους σκοπούς του κέρδους, τον έλεγχο της συμπεριφοράς, τον αποκλεισμό από τον κοινωνικό χώρο και το οριστικό τέλος με την έννοια του δημόσιου. Και κάθε μορφή περίφραξης έχει ως στόχο να σιωπήσει η κριτική αλλά και η οργάνωση της επιθυμίας για μία ζωή ελεύθερη.”

Μάιος 2022, Θεσσαλονίκη

Ότι δεν ολοκληρώθηκε την τελευταία 20ετία, έρχεται τώρα με το νέο νομοσχέδιο με το ειρωνικό, όπως πάντα, όνομα “Ελεύθερο Πανεπιστήμιο”. Η εντεινόμενη καταστολή και η μεταφορά ολόκληρων αστυνομικών τμημάτων μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους με δήθεν αφήγημα την πάταξη κάποιας ανομίας, δεν ήταν κάτι άλλο παρά η προετοιμασία για την επιχείρηση “τακτοποίησης” του Πανεπιστημίου. Μία “απελευθέρωση” των πανεπιστημίων, έπειτα από την επιτυχία της απελευθέρωσης από την “ανομία”, που προσδοκά να παρακάμψει το άρθρο 16, με την ίδρυση και εξίσωση κολλεγίων και ξένων ιδρυμάτων. Άλλωστε ξέρουμε και από την εμπειρία στην Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση τι πάει να πει ιδιωτική Παιδεία και με τι κόστος από τα λεγόμενα Φροντιστήρια.

Η ολοένα και εντεινότερη σμίκρυνση της όποιας κρατικής χρηματοδότησης έχει περικλύσει κάθε τομέα εντός των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων στον αποκλειστικό στόχο της χρηματοδότησης τους με οποιοδήποτε μέσο. Αυτό σημαίνει αυτόματα υψηλότερο κόστος φοίτησης, κλείσιμο κτιριακών υποδομών και εργαστηρίων, έρευνες μονάχα για εταιρείες κατά παραγγελία με φθηνή-απλήρωτη εργασία, ολοένα και πιο αυξημένα δίδακτρα σε μεταπτυχιακά προγράμματα που σε συνδυασμό με τις απαιτήσεις της αγοράς εργασίας αφήνει αρκετούς/ές πτυχιούχους/ες έκθετους στην ανεργία και στην επισφάλεια. Ενώ, παράλληλα, ο χαρακτήρας της γνώσης που παράγεται γίνεται όλο και περισσότερο αποστειρωμένος από κάθε κριτική σκέψη.

Η Εκπαιδευτική Αναδιάρθρωση έρχεται να μας υπενθυμίσει πόσο σημαντικό πεδίο αγώνα είναι τα Πανεπιστήμια και η Εκπαίδευση. Από τους μαζικούς φοιτητικούς αγώνες και τις καταλήψεις

ενάντια στον Νόμο-Πλαίσιο το '05-'06, μέχρι και τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις και κινήσεις αντίστασης, πριν 2 χρόνια στη Θεσσαλονίκη, ενάντια στο Νόμο Κ-Χ και την είσοδο των ΟΠΠΙ στα πανεπιστήμια. Ένα νομοσχέδιο του οποίου την συνέχεια την βλέπουμε σήμερα μπροστά μας. Με τους αγώνες αυτούς να αποτελούν την απόδειξη πως μονάχα μέσα από συλλογικούς-αδιαμεσολάβητους αγώνες, δεν θα εφαρμοστούν οι ονειρώξεις της Εξουσίας μέσα από το καινούργιο Νομοσχέδιο.

Και η κατάργηση του Ασύλου και η είσοδος των μπάτσων στους Πανεπιστημιακούς χώρους ήρθαν ακριβώς γι' αυτό: για την καταστολή των Αντιστάσεων και την περίφραξη της Εκπαιδευτικής Αναδιάρθρωσης.

Για τους παραπάνω λόγους μιλάμε, ήδη από τους φοιτητικούς αγώνες του 2005/2006 ενάντια στο Νόμο-Πλαίσιο, για ένα Πανεπιστήμιο Ελεύθερο-Δημόσιο-Κοινωνικό. Ελεύθερο ακριβώς ως προς τους ταξικούς και χωροταξικούς φραγμούς όσον αφορά την πρόσβαση σ' αυτό. Δημόσιο, όχι με την κρατική νοσηματοδότηση που έχει πάρει σήμερα η λέξη, αλλά ως προς τον δημόσιο ζωτικό χώρο που διεκδικείται μέσα σ' αυτόν από την κοινωνία και την κυριαρχία. Κοινωνικό ως προς τον παν-κοινωνικό χαρακτήρα της γνώσης και του πανεπιστημίου ως ένα με το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο και όχι σαν ένας οργανισμός αποκομμένος απ' αυτό και τις ανάγκες του.

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΜΠΑΤΣΟΥΣ, ΕΡΓΟΛΑΒΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΙ-ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

**Κάλεσμα του Ε.Κ.Χ. "Ταράτσα"
(Καλαμάτα)**

ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΩΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΨΕΥΔΕΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ

Στις 6 Δεκεμβρίου 2020, ανήμερα της επετείου δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, τρία μέλη της Αντιφασιστικής Κίνησης Καλαμάτας συλλαμβάνονται και οδηγούνται βίαια από δεκάδες αστυνομικούς της ασφάλειας και των ΟΠΚΕ στο Α.Τ. Καλαμάτας.

Κατηγορούνται με παραβίαση των μέτρων που είχαν τεθεί για την «πρόληψη ασθενειών» και απείθεια για συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία της πόλης που ...δεν έγινε ποτέ. Στις 24 Γενάρη 2024, οι τρεις αντιφασίστες δικάζονται με ένα κατηγορητήριο - τραγέλαφο, που μπορεί να επιφέρει τη φυλάκισή τους και αποτελεί προσβολή για κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο.

Η δίωξή τους αποτελεί μια πολιτική επιλογή τιμώρησης του φρονήματος και μια πρακτική σωφρονιστικού παραδειγματισμού με πολύ σοβαρές συνέπειες και συνδηλώσεις για κάθε άνθρωπο που έχει πολιτική - αγωνιστική δράση.

**ΌΛΟΙ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΣΤΙΣ 24/01 ΣΤΙΣ 9:00
ΞΕΩ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ**

**ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΞΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ 17/11/20 ΚΑΙ 06/12/20**

Στις 6 Δεκεμβρίου 2020, ανήμερα της επετείου δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, τρία μέλη της Αντιφασιστικής Κίνησης Καλαμάτας συλλαμβάνονται και οδηγούνται βίαια από δεκάδες αστυνομικούς της ασφάλειας και των ΟΠΚΕ στο Α.Τ. Καλαμάτας. Κατηγορούνται με παραβίαση των μέτρων που είχαν τεθεί για την «πρόληψη ασθενειών» και απείθεια για συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία της πόλης που ...δεν έγινε ποτέ.

Στις 24 Γενάρη 2024, οι τρεις αντιφασίστες δικάζονται με ένα κατηγορητήριο - τραγέλαφο, που μπορεί να επιφέρει τη φυλάκισή τους και αποτελεί προσβολή για κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο. Η δίωξή τους αποτελεί μια πολιτική επιλογή τιμώρησης του φρονήματος και μια πρακτική σωφρονιστικού παραδειγματισμού με πολύ σοβαρές συνέπειες και συνδηλώσεις για κάθε άνθρωπο που έχει πολιτική - αγωνιστική δράση.

Όλα αυτά, σε μια περίοδο που επιτελούνται τομές στον Ποινικό Κώδικα προς την κατεύθυνση της περαιτέρω ποινικοποίησης των αντιστάσεων και της καταστολής απέναντι στα προλεταριακά/εργατικά/φοιτητικά στρώματα. Να μην αφήσουμε τους τρεις αντιφασίστες έρμαια στην τιμωρητική λογική του κράτους!

Όλοι/ες/α στη συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια Καλαμάτας στις 24/01, 09:00!

Παρέμβαση εργαζομένων και ειδικών, που εξηγούν πώς το κυβερνητικό σχέδιο απειλεί με πλήρη διάλυση ευρύτερα τη Δημόσια Υγεία (Vid)

[Το βίντεο που θα μάθεις τα πάντα για τη διάλυση σε Ψυχική Υγεία και Απεξάρτηση!](#)

Βαρύτατο πλήγμα στην Ψυχική Υγεία και την Απεξάρτηση, αλλά και ευρύτερα στη Δημόσια Υγεία, αποτελεί το κυβερνητικό νομοσχέδιο, με το Δίκτυο Δράσης Κοινωνικών Λειτουργιών Ελλάδας να παρεμβαίνει μέσω βίντεο για να ενημερώσει σχετικά.

Μετατρέπουν την υγεία από κοινωνικό δικαίωμα σε υπηρεσίες με επίκεντρο το κέρδος»

Το υπουργείο με αυταρχικό τρόπο θέλει να περάσει το νομοσχέδιο που θα καταργήσει τη φιλοσοφία του “18 ΑΝΩ” και θα διαλύσει την Ψυχική Υγεία και την Απεξάρτηση, καθώς υπονομεύει τις τρεις αρχές στην Ψυχική Υγεία: την τομεοποίηση, τη συνέχεια στη θεραπεία και την προσβασιμότητα, επισημαίνουν.

Όπως εξηγούν στο βίντεο: “Δεν ήταν ένας κεραυνός εν αιθρία. Μετά από την Covid-19, παρά την τρομερή αύξηση των προβλημάτων ψυχικής υγείας, είδαμε στην Ελλάδα μια σειρά από νομοθετήσεις που στην πραγματικότητα κάνουν δύο πράγματα:

- Από τη μία πλευρά βλέπουμε να μετατρέπουν την υγεία από ένα κοινωνικό δικαίωμα σε υπηρεσίες που στο επίκεντρο έχουν το κέρδος, εκχωρώντας τις στην πραγματικότητα στους ιδιώτες,
- και ταυτόχρονα παρατηρούμε μία ραγδαία βιολογικοποίηση αυτών των υπηρεσιών, που θέτουν στο επίκεντρο όχι όπως θα έπρεπε τον άνθρωπο ως όλον, αλλά στις περισσότερες

περιπτώσεις το φάρμακο”.

Ανοιχτή συνέλευση για ενημέρωση & συντονισμό κατά των εξορύξεων – Τρίτη 19/12 | 19:00

Την Πέμπτη 7/12 συγκεντρωθήκαμε στο Καλοχώρι άτομα από τη συνέλευση μας, κάτοικοι των γύρω χωριών και άτομα από την Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση για να συζητήσουμε όλοι μαζί τις εξελίξεις στο ζήτημα της εξόρυξης και τις δράσεις μας.

Στο τέλος της κουβέντας, με την εξόρυξη να βρίσκεται προ των πυλών και την πρόσφατη Απόφαση Έγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων (ΑΕΠΟ), κρίναμε απαραίτητο να υπάρξει μια μαζική συσπείρωση ομάδων και ατόμων που ενδιαφέρονται για το ζήτημα από την ευρύτερη περιοχή της Ηπείρου, ώστε να χτίσουμε δίκτυα επικοινωνίας και να συντονίσουμε τις δράσεις μας.

Η συνάντηση αυτή ορίστηκε για την **Τρίτη 19/12 στις 7μ.μ. στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα (Αραβαντινού 6, εντός στοάς Σκόρδου, είσοδος και από Τσιριγώτη 14)**

Οφείλουμε να συσπειρωθούμε και μαζί να σταθούμε αποφασιστικά απέναντι στην εταιρία και το κράτος που της ανοίγει διάπλατα την πόρτα για την καταστροφή. Ο μόνος τρόπος να τους εμποδίσουμε είναι συλλογικά.

Ας είμαστε όλοι-ες εκεί.

Συγκέντρωση υπεράσπισης των καταλήψεων – 09/12 | 12:00 | Πεδίον του Άρεως (έναντι ERT3)

**ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ
ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ**

**ΣΑΒΒΑΤΟ
9.12 12.00 Μ.Μ
ΠΑΡΚΟ ΠΕΔΙΟΝ
ΑΡΕΩΣ (ΕΡΤ)**

Οι εκκενώσεις τους είναι επίθεση στην πόλη και την κοινωνία, είναι επίθεση σε όσους χτίζουν και δημιουργούν και έρχονται σε ρήξη με την καταπίεση, με την εξουσία. Είναι επίθεση απέναντι στο πρόταγμα μιας κοινωνίας ελεύθερης, από τα κάτω για τα κάτω. Μέσα σε αυτή τη δυσσοίωνη προοπτική, οι καταλήψεις, οι κοινωνικοί χώροι είναι σημεία συνάντησης ιδεών, συλλογικοποίησης αγώνων και της ζωής μας ευρύτερα. Είναι χώροι όπου καθορίζονται νέες τοπολογίες και ανα-δημιουργούνται ζωές ελεύθερες από εξουσία, όπου η αλληλεγγύη και η συμπερίληψη είναι τρόπος ζωής και όχι σλόγκαν σε προεκλογικές καριέρες.

Όσο το κράτος και οι δυνάμεις καταστολής παριστάνουν λοιπόν πως κωφεύουν, κάθε ανακατάληψη θα μεταφέρει το πιο ηχηρό μήνυμα στα πιο δυνατά ντεσιμπέλ.

**ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ
ΚΑΙ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ
ΣΕ ΠΕΙΣΜΑ ΟΛΩΝ
ΟΣΩΝ
ΦΑΝΤΑΣΙΩΝΟΝΤΑΙ
ΖΩΕΣ ΠΑΡΑΔΟΜΕΝΕΣ
ΚΑΙ ΥΠΑΚΟΥΕΣ**

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΣΧΟΛΕΙΟ

Συγκέντρωση υπεράσπισης των καταλήψεων

Οι καταλήψεις είναι πνοές ελευθερίας!

Στα ασφυκτικά περιβάλλοντα των πόλεων, εκεί που πλέον οι συνδιαλλαγές των ανθρώπων προορίζονται αυστηρά και μόνο για εμπορικούς σκοπούς, εκεί που οι δημόσιοι χώροι μετατρέπονται σε απρόσωπους τύπους με οικονομικό αντίτιμο, εκεί που μοναδική σημασία έχει η κατανάλωση καθώς οτιδήποτε παρεκκλίνει από αυτή τη λογική μοιάζει περιττό ή/και επικίνδυνο, οι καταλήψεις και οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι συνεχίζουν να είναι ο ιδιότυπος τρόπος ζωής, αγωνιστικότητας και επαναστατικότητας, πέρα από λογικές ιδιοκτησίας, από λογικές αποξένωσης, μακριά από

λογικές ατομικισμού, χώροι που αγκαλιάζουν το "εμείς" στο εδώ και το τώρα.

Σε μία περίοδο που οι κοινωνικοπολιτικές συνθήκες υπαγορεύονται τόσο από το αποτέλεσμα των πρόσφατων εθνικών εκλογών όσο και από την κρατική διαχείριση σε μία σειρά ζητημάτων (έγκλημα στα Τέμπη, ναυάγιο στην Πύλο, πυρκαγιές, πλημμύρες χωρίς αποζημίωση των καταστροφών και ακρίβεια), από την δολοφονία Ρομά ανηλίκων από μπάτσους και μια ακόμα γυναικοκτονία με την αστυνομία ως παρατηρήτρια, δεν μας προκαλεί έκπληξη που η ατζέντα, αντί να στοχεύει στη βελτίωση της ζωής των πολλών (όχι ότι θα περιμέναμε άλλωστε κάτι τέτοιο από ένα σύστημα εξουσίας και εκμετάλλευσης), στρέφεται και πριμοδοτεί τον κοινωνικό αυτοματισμό, τον ρατσισμό και την ξеноφοβία, την καταστολή των αντιδράσεων και των χώρων αγώνα.

Η «ανάπτυξη», που ευαγγελίζονται ότι θα έρθει μέσα από τον τεμαχισμό και την παράδοση των δημοσίων χώρων και των αναγεννημένων σε άλλο αξιακό πλαίσιο εδαφών, στις ορέξεις της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας», και οι ευκαιρίες κερδοφορίας που προκύπτουν μέσα από τις περιφράξεις όλο και περισσότερων σπιθαμών του δημόσιου πεδίου, σκοπεύουν στην εμπέδωση του κυρίαρχου αφηγήματος «με κάθε κόστος», ως την πλήρη υποταγή σε αυτό. Μία πόλη που θα καθρεφτίζει ροές χρήματος και φιγούρες ατομικισμού μακριά από ρωγμές αμφισβήτησης και συλλογικές αφηγήσεις, είναι μία εικόνα που φαντασιώνονται Κράτος και Κεφάλαιο για τις δικές μας ζωές.

Οι εκκενώσεις τους είναι επίθεση στην πόλη και την κοινωνία, είναι επίθεση σε όσους χτίζουν και δημιουργούν και έρχονται σε ρήξη με την καταπίεση, με την εξουσία. Είναι επίθεση απέναντι στο πρόταγμα μιας κοινωνίας ελεύθερης, από τα κάτω για τα κάτω. Μέσα σε αυτή τη δυσοίωνα προοπτική, οι καταλήψεις, οι κοινωνικοί χώροι είναι σημεία συνάντησης ιδεών, συλλογικοποίησης αγώνων και της ζωής μας ευρύτερα. Είναι χώροι όπου καθορίζονται νέες τοπολογίες και ανα-δημιουργούνται ζωές ελεύθερες από εξουσία, όπου η αλληλεγγύη και η συμπερίληψη είναι τρόπος ζωής και όχι σλόγκαν σε προεκλογικές καριέρες.

Ο κόσμος του κινήματος όμως, σαν άλλος φοίνιξ που αναγεννάται από τις στάχτες του, έχει αφήσει μια σταθερή παρακαταθήκη ανά τα χρόνια. Αυτή της παραμονής μέσα από την επιμονή, της ανασυγκρότησης μέσα από τη βάρβαρη καταστολή σε πείσμα όλων όσων τρέφουν αυταπάτες ότι "χάσαμε". Οι τελευταίες ανακαταλήψεις των χώρων μας όπως αυτών της κατάληψης

Ευαγγελισμού στο Ηράκλειο και του Κοινωνικού Κέντρου Ζιζανίων στην Αθήνα, δίνουν πνοή στον αγώνα και σπέρνουν δύναμη στον κόσμο του α(ντα)γωνιστικού κινήματος. Αποτελούν την περίτρανη απόδειξη ότι δεν πέφτουμε, δεν πτούμαστε, σκαρφιζόμαστε πάντα νέους τρόπους να αυτο-οργανωνόμαστε. Όσο το κράτος και οι δυνάμεις καταστολής παριστάνουν λοιπόν πως κωφεύουν, κάθε ανακατάληψη θα μεταφέρει το πιο ηχηρό μήνυμα στα πιο δυνατά ντεσιμπέλ:

**ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ ΚΑΙ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ ΣΕ ΠΕΙΣΜΑ ΟΛΩΝ ΟΣΩΝ
ΦΑΝΤΑΣΙΩΝΟΝΤΑΙ ΖΩΕΣ ΠΑΡΑΔΟΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΥΠΑΚΟΥΕΣ**

Για μια ζωή ελεύθερη στο σήμερα, στο αύριο, στο τώρα!

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο

**Συγκέντρωση / Πορεία 6
Δεκέμβρη (Αθήνα)**

Τον Δεκέμβρη του 2008 το κράτος πυροβολεί και δολοφονεί τον Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Η κοινωνία έρχεται αντιμέτωπη με μια την κρατική βία. Δυστυχώς δεν ήταν ούτε η πρώτη φορά, ούτε έμελλε να είναι η τελευταία.

Σήμερα, 15 χρόνια μετά, συνεχίζουμε να βιώνουμε καθημερινά τη βία του κρατικού μηχανισμού. Τα Τέμπη, η Πύλος, η ρατσιστική δολοφονία του 16χρονου Χρήστου Μιχαλόπουλου από μπάτσους, οι επαναπροθήσεις προσφύγων, οι εκκενώσεις καταλήψεων, η φτωχοποίηση της κοινωνίας και η αυξανόμενη συρρίκνωση δικαιωμάτων φανερώνουν πως η βία της εξουσίας απλώνεται σε κάθε πτυχή των ζώων μας. Παράλληλα, ο κύριος εκφραστής της, η Αστυνομία εμφανίζεται ολοένα και πιο αυθαίρετη. Ξυλοδαρμοί, καταστολή, ρατσιστική αντιμετώπιση των μειονοτήτων, παραβιαστικές συμπεριφορές απέναντι σε γυναίκες και τρανς άτομα και συγκάλυψη κακοποιητών αποτελούν πλέον κοινότυπες πρακτικές της ΕΛ.ΑΣ. και παραμένουν ατιμώρητες. Είναι τρομακτική η ευκολία με την οποία οι μπάτσοι οπλίζουν και πυροβολούν. Μέσα σε τρία χρόνια έχουμε γίνει μάρτυρες τριών ρατσιστικών δολοφονιών Ρομά από μπάτσους, από έμμισθους δολοφόνους που δρουν με μίσος και με την αλαζονεία της ατιμωρησίας που τους εξασφαλίζει ο κρατικός μηχανισμός. Η κυβέρνηση με τη σειρά της εμφανίζει τα τελευταία χρόνια ένα ακόμα πιο αυταρχικό πρόσωπο και δρα θεωρώντας αυτονόητο πως δε χρειάζεται να λογοδοτεί στην κοινωνία (πχ. σκάνδαλο υποκλοπών).

Όμως γιατί δεν αντιδρούμε; Ο νεοφιλελευθερισμός έχει δημιουργήσει μια πιεστική και διαλυτική καθημερινότητα για τα υποκείμενα, τα οποία στρέφονται προς την εξατομίκευση. Οι λύσεις που αναζητούνται σε όλους τους τομείς είναι ατομικές, επομένως ευνοείται η απομάκρυνση από την πολιτική και η πίστη σε κάθε συλλογική προσπάθεια, πόσο μάλλον αντίσταση φαντάζει κάτι μακρινό ή και ανύπαρκτο. Ακόμα, η απογοήτευση μεγάλης μερίδας της ελληνικής κοινωνίας από την κεντρική πολιτική σκηνή και ιδιαίτερα από την Αριστερά, αλλά και από τις πάμπολες μάχες που δόθηκαν μετά τον Δεκέμβρη του '08, έχει δημιουργήσει ένα αίσθημα ηττοπάθειας, το οποίο με τη σειρά του οδηγεί σε γρήγορη αφομοίωση και αποδοχή σοκαριστικών γεγονότων (Δολοφονίες Ρομά, ναυάγιο Πύλου, Τέμπτη κ.ά). Αναλογιζόμενοι επίσης τις αλληπάλληλες οικονομικές (και όχι μόνο) κρίσεις και την τάση συντηρητικοποίησης της κοινωνίας που αυτές ενέχουν γίνεται κατανοητή η απάθεια ή ακόμα και η ιδεολογική συμπόρευση μίας ακόμη μεγαλύτερης μερίδας κόσμου με την κυριαρχία.

Αν όμως ο Δεκέμβρης παραμένει επίκαιρος είναι γιατί μας έμαθε την Εξέγερση. Το νήμα που συνδέει το Δεκέμβρη του '08 με το σήμερα είναι η αντίσταση στην κρατική βία και η αμφισβήτηση του κυρίαρχου αφηγήματος που θέλει την κοινωνία διασπασμένη, γεμάτη τρόμο, βυθισμένη στην υποταγή και τον μπάτσο κέρβερο. Τα σύγχρονα κινήματα με γνώμονα την οριζοντιότητα και την αλληλεγγύη μπορούν αν αποτελέσουν πυρήνες αντίστασης στην εξουσία και τις βίαιες πρακτικές της. Ας αντισταθούμε οραματιζόμενοι έναν κόσμο πιο δίκαιο, αντιιεραρχικό και αντιεξουσιαστικό.

**Πορεία: Τετάρτη 06 Δεκεμβρίου, 18:00, Προπύλαια
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας**

**1973-2023: ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ
ΚΥΚΛΟ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ – Πορεία**

17 Νοέμβρη (Θεσσαλονίκη)

1973 2023

ΠΟΡΕΙΑ 17 ΝΟΕΜΒΡΗ
*απέναντι σε όλα όσα μοιάζουν δυνατά,
να τολμήσουμε το αδύνατο*

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΣΧΟΛΕΙΟ - ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Φέτος συμπληρώνονται 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Μία εξέγερση που σηματοδότησε την πτώση του καθεστώτος της δικτατορίας. Μία κοινωνική κίνηση που κατέληξε σε μία ρήξη που σίγουρα τότε δεν φάνταζε και τόσο εφικτή. Ένα γεγονός το οποίο φαντάζει τόσο μακρινό, κι όμως δεν είναι.

Κι αυτό διότι αν κάτι πρέπει να μας μείνει δεν είναι απλά μία κάποια γιορτή της αποκατάστασης μιας ψευδεπίγραφης δημοκρατίας, αλλά η συλλογική μνήμη της εξέγερσης και της διεκδίκησης. Κι αυτά οφείλουμε να ανακτήσουμε στο τώρα σαν συλλογικό πράττειν.

Σε μία συγκυρία, η οποία γίνεται όλο και πιο ασφυκτική για την κοινωνική βάση, η ολοένα και μεγαλύτερη κρατική καταστολή προσπαθεί να εμφυσήσει στο σύνολο της κοινωνίας τον φόβο απέναντι σε οποιαδήποτε αντίδραση. Ο πόλεμος, ο οποίος έρχεται όλο και πιο κοντά μας τα τελευταία χρόνια, η ακρίβεια, ο εθνικισμός, η κλιματική κρίση και το καθεστώς εξαίρεσης μοιάζουν πλέον σαν κάτι το φυσικό, με τα οποία θα πρέπει να συμβιβαστούμε και να ζούμε μαζί τους. Με τις προσταγές του

Κράτους και του Κεφαλαίου να μετακυλίζουν το βάρος και την ευθύνη στις πλάτες της κοινωνία, δημιουργείται ένα ειδικότερο πλαίσιο που περικλείει όλα τα παραπάνω σαν ένα φυσικό φαινόμενο. Οι μηχανισμοί του Κράτους και των Αγορών θα πρέπει να είναι οι μόνοι που να μπορούν να ορίσουν το πώς θα ζήσουμε, σύμφωνα πάντα με τις ορέξεις τους.

Αυτό το ειδικό πλαίσιο της καταστολής που έχει δημιουργηθεί, έχει κάνει το κοινωνικό σύνολο να ζει με τον φόβο, την εσωτερίκευση, τον ατομικισμό κι εν τέλει με μόνη αντίδραση τον ολοένα και μεγαλύτερο κοινωνικό κανιβαλισμό. Η ανάθεση, απότοκο του κυρίαρχου συστήματος και οι αυταπάτες που δημιουργεί -Δεξιά και Αριστερά- μέσω των εκλογικών διαδικασιών, το μόνο που σπέρνουν συνεχώς είναι όλο και πιο τεράστια απογοήτευση, που αρκετές φορές οδηγεί στην συντηρητικοποίηση, πέρα από την παραίτηση από τον πολιτικό βίο. Αν κάτι πρέπει να γίνει όλο και πιο σαφές, δεν είναι η ηττοπάθεια. Η συμμετοχή στα πολιτικά δρώμενα δεν αφορά μόνο τις 2 Κυριακές των εκλογών κάθε 4 χρόνια, αλλά ενυπάρχει σε όλες τις πτυχές της καθημερινότητας. Κι εκεί βρίσκεται και αναπλάθεται συνεχώς η άλλη εναλλακτική για το τι ζωή θέλουμε.

Μπροστά στη διαρκώς καλπάζουσα απογοήτευση των από τα κάτω, οφείλουμε να αναδείξουμε τις αιχμές και τα περιεχόμενα αγώνα, πέρα και αντίθετα από τα κυρίαρχα αφηγήματα που επικρατούν. Η κοινωνία, τα κινήματα, δημιουργούν τις δικές τους απελευθερωτικές δυναμικές, χωρίς να εγκλωβίζονται σε δίπολα, πολώσεις και εκτός φυσικά των ορίων της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Η κοινωνική αυτενέργεια, όπως αναδείχθηκε στις πυρκαγιές και στις πλημμύρες, οι μαζικές απεργίες και πορείες για τα εγκλήματα του Κράτους και των εταιρειών, δείχνουν πως ο δρόμος της Αντίστασης χτίζεται συνεχώς και δεν κάθεται σε ησυχία, παρά την γενικευμένη καταστολή.

Γίνεται όλο και πιο φανερό πως τα δεινά που βιώνουμε τα προκαλεί ο κύκλος της υποταγής που φέρνει την ανάθεση στο επίκεντρο για όλα τα προβλήματα μας. Και σε αυτό δεν υπάρχει γυρισμός, ούτε ψευδοδιλήματα πλέον. Άμα δεν χαράξουμε δρόμους δημιουργικής αντίστασης και αυτοοργάνωσης πέρα από το υπάρχον τότε αυτός ο κύκλος θα διαιωνίζεται και θα καταλήγουμε στην παραίτηση από κάθε τι που αφορά τις ζωές μας. Γιατί αν υπάρχει κάτι να μας υπενθυμίζει η επέτειος της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, αυτό είναι ότι:

1973: Εκεί που όλα μοιάζαν αδύνατα, γίναν δυνατά

2023: Εκεί που όλα φαίνονται δυνατά, να τολμήσουμε το αδύνατο
Ο κόσμος αλλάζει με εξεγέρσεις

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Πορεία για τα 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου:
17:00, Πολυτεχνείο-Α.Π.Θ.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης – Ελεύθερος Κοινωνικός
Χώρος Σχολείο

**Από τότε και για πάντα, κάτω
η εξουσία – Πορεία 17
Νοέμβρη (Ιωάννινα)**

ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ
ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ

ΠΟΡΕΙΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ | 6:00 μ.μ.
ΠΛΑΤΕΙΑ ΗΡΩΩΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ, ΔΟΜΠΟΛΗ
ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Οι εξεγέρσεις του
σήμερα: γραφικότητα ή
αναγκαιότητα;

Πενήντα χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, έχουμε φτάσει σε μια εποχή που η διεκδίκηση θεωρείται γραφική. Ο νεοφιλελευθερισμός έχει σαρώσει τις προηγούμενες ιδεολογικές αντιπαλότητες κι έχει δημιουργήσει μια ασφυκτική καθημερινότητα που κάνει τον κόσμο να αποδρά από την πολιτική. Η συμμετοχή στα κοινά φαντάζει μακρινή και η πίστη στη συλλογική αντίσταση σβήνει. Αυτή η ηττοπάθεια και η αίσθηση αδυναμίας οδηγούν σε μια παθητικότητα, ακόμα και απέναντι σε σοκαριστικά γεγονότα, κάτι που, με τη σειρά του, κλείνει το υποκείμενο στην ιδιωτική του σφαίρα, κάνοντάς το να αναζητά λύσεις για τον εαυτό του. Πολλές φορές αυτό πηγάζει από την πλήρη αδιαφορία για το κοινωνικό σύνολο. Υπάρχουν όμως και οι περιπτώσεις που το άτομο νιώθει παγιδευμένο και προσπαθεί να ξεφύγει, έχοντας χάσει κάθε ελπίδα και μην ξέροντας τι άλλο να

κάνει. Κοινός παρονομαστής στις δυο περιπτώσεις είναι η πεποίθηση ότι δεν υπάρχει εναλλακτική, ότι ο νεοφιλελευθερισμός έχει νικήσει. Σε όλα αυτά, ο κρατικός μηχανισμός λειτουργεί κατευναστικά, υποσχόμενος επιδόματα, δίνοντας προκλητικές εγγυήσεις για εξορθολογισμό και βελτίωση των υποδομών, οι οποίες έρχονται μόνο μετά από κάποιο τραγικό συμβάν, αποτέλεσμα της κακής διαχείρισης και της κρατικής αδιαφορίας. Ας πάρουμε για παράδειγμα τα Τέμπη. Οι κινητοποιήσεις εκείνης της περιόδου ήταν από τις πιο δυναμικές των τελευταίων ετών. Δεν έδειξαν, ωστόσο, την εξεγερσιακή διάθεση άλλων εποχών. Αυτή η κατάσταση φανερώνει μια έλλειψη συνολικής θεώρησης και μια αδυναμία να ξεφύγουμε από τα δίπολα. Αντί η απογοήτευση να μας ωθεί στο να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας, βρισκόμαστε να ζητάμε από το κράτος να κάνει καλύτερα τη δουλειά του.

Ιστορική συνέχεια

Η νοητή γραμμή που ενώνει τα κινήματα των τελευταίων πενήντα ετών με την εξέγερση του Πολυτεχνείου είναι η διαρκής συμμετοχή όλων μας σε διαδικασίες και αγώνες. Αυτή η σύνδεση διαρκώς τείνει να χάνεται, διαρκώς παλεύουμε να την κρατήσουμε ζωντανή. Έχει κάποιο νόημα η σύνδεση αυτή; Υπάρχει όντως ή προσπαθούμε να την εφεύρουμε με το ζόρι; Ας μην ξεχνάμε ότι η εξέγερση του Πολυτεχνείου αποτέλεσε ένα παράδειγμα ισχυρής απάντησης μιας μειοψηφίας σε έναν πιο ισχυρό αντίπαλο. Μπορεί ο δικός μας αντίπαλος να μην είναι η Χούντα, αλλά πλέον ζούμε και σε μια ιστορική στιγμή που δε χρειάζεται μια Χούντα για να ζούμε σε καθεστώς ανελευθερίας.

Παρά την επίφαση δημοκρατίας στην οποία ζούμε, πολλά στοιχεία του τότε καθεστώτος παραμένουν ενεργά και σήμερα. Η αστυνομία έχει δολοφονήσει τρεις Ρομά τα τελευταία δυο χρόνια. Οι μετανάστες ζουν σε απάνθρωπες συνθήκες, στοιβαγμένοι σε καμψς περικυκλωμένα από φράχτες και ελεγχόμενα από κάμερες σε κάθε γωνία. Ο ρατσισμός δίνει και παίρνει σε όλα τα περιβάλλοντα: στην εργασία, στην κατοικία, στο δημόσιο χώρο, στην εκπαίδευση, καθώς οι μετανάστες θεωρούνται «εισβολείς» και

«απολίτιστοι». Η αστυνομία ενισχύεται διαρκώς με νέες προσλήψεις και αναβάθμιση εξοπλισμού. Βρίσκεται παντού και καταστέλλει βίαια. Η ακροδεξιά συσπειρώνεται γύρω από νέα μορφώματα και η ρητορική της ξαναεμφανίζεται στο δημόσιο λόγο. Η ενημέρωση είναι απόλυτα ελεγχόμενη, με τα ΜΜΕ να εξυπηρετούν ξεκάθαρα τα συμφέροντα των χορηγών τους και να βάζουν πλάτη στη δολοφονική πολιτική του κράτους.

Ψωμί – Παιδεία – Ελευθερία – Κάτω το ΝΑΤΟ

Πόσο μακριά βρισκόμαστε από αυτές τις διεκδικήσεις; Το κόστος ζωής έχει γονατίσει τα περισσότερα νοικοκυριά της χώρας. Δουλεύουμε όλη μέρα για να ελπίζουμε στο επίδομα πετρελαίου και το καλάθι του νοικοκυριού προκειμένου να καλύψουμε τις βασικές μας ανάγκες. Για κάθε άπιαστο είδος βγάζουν κι ένα γελοίο pass, επιβραβεύοντάς μας που δε διαμαρτυρόμαστε. Η Παιδεία βαδίζει με γοργά βήματα προς την ιδιωτικοποίηση. Κάποια πτυχία εξισώνονται με απολυτήρια λυκείου, άλλα θεωρούνται άχρηστα αν δεν ακολουθούνται από πανάκριβα μεταπτυχιακά. Σε κάποια σχολεία πέφτουν τα ταβάνια, ενώ κάποιες σχολές πλημμυρίζουν όταν βρέχει. Ξεσπάνε σκάνδαλα παρακολουθήσεων και κατασκοπευτικού υλικού (“Predator”). Η τεχνολογία συνιστά αναγκαιότητα στη ζωή μας, αλλά η χρήση της χωρίς να παραβιαστούν τα προσωπικά μας δεδομένα είναι αδύνατη. Η υπόσταση του ατόμου ως πολίτη δεν υπάρχει: είμαστε αναλώσιμες μηχανές παραγωγής και καταναλωτές. Παράλληλα, η χώρα μας εμπλέκεται άμεσα στους πολεμικούς σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ, παραχωρώντας την 112 πτέρυγα μάχης της Ελευσίνας και ενεργοποιώντας τη βάση της Σούδας, μετατρέποντας έτσι την Ελλάδα σε αφετηρία για τον πόλεμο στη Μέση Ανατολή, για να δώσουμε απλά το πιο πρόσφατο παράδειγμα.

Ενέργεια: ένα επίκαιρο παράδειγμα

Εδώ και αρκετά χρόνια έχει ξεκινήσει ένας σχεδιασμός μετατροπής της Ελλάδας σε μπαταρία της Ευρώπης. Ερευνητικά έργα σε στεριά και θάλασσα στοχεύουν στην εκμετάλλευση κάθε ενεργειακού πόρου, είτε με παραδοσιακά μέσα, κάνοντας εξορύξεις, είτε μέσω «πράσινων» επιλογών. Σε όλα αυτά τα

πρότζεκτ, η Ελλάδα υπογράφει συμβάσεις ξεπουλήματος, αδιαφορώντας για τις περιβαλλοντικές καταστροφές, τον αφανισμό των ντόπιων πληθυσμών, την αποκατάσταση του φυσικού τοπίου και τις επιθυμίες των κατοίκων. Να σημειώσουμε, βέβαια, ότι αυτοί οι σχεδιασμοί δεν εγγυώνται κανένα όφελος για τη χώρα. Παράδειγμα είναι ο Πρίνος που εδώ και δεκαετίες δεν έχει επιφέρει καμία ελάφρυνση στον πληθυσμό της Καβάλας. Ο Πρίνος, μάλιστα αποτέλεσε μία από τις πιο σκανδαλώδεις παραχωρήσεις-ξεπουλήματα της Χούντας. Η Χούντα εξυπηρέτησε με κάθε τρόπο το μεγάλο Κεφάλαιο, όπως για παράδειγμα τον Ωνάση, με τον οποίο είχε υπογράψει σύμβαση για την εγκατάσταση διυλιστηρίων στα Μέγαρα. Οι Μεγαρείς, τότε, υπερασπιζόμενοι τον τόπο τους ενάντια στη λεηλασία της φύσης, στάθηκαν απέναντι στο καθεστώς, το οποίο, φυσικά, συντάχθηκε με τον μεγάλο εθνικό ευεργέτη. Κάτι μας λέει ότι η εικόνα της λεηλασίας της φύσης, της εξυπηρέτησης των ισχυρών από την πλευρά του καθεστώτος και της κοινωνίας, από την άλλη, να προσπαθεί μόνη της να αντισταθεί στην καταστροφή, δεν έχει αλλάξει και πολύ μέσα στα χρόνια.

Το αντιεξουσιαστικό πρόταγμα

Μέσα στον τελευταίο αιώνα, τα παραδοσιακά αντικαπιταλιστικά αφηγήματα απέτυχαν να δώσουν λύση στα διαιωνιζόμενα προβλήματα της ανθρωπότητας. Σε πολλές περιπτώσεις, κατέληξαν στον κρατικό καπιταλισμό, με τη φτώχεια, τον πόλεμο και τον περιορισμό της ελευθερίας να παραμένουν. Και στη χώρα μας, φυσικά, κάθε «προοδευτική» και «φιλολαϊκή» πολιτική μέσα στα μεταπολιτευτικά χρόνια πρόδωσε τις ελπίδες των ανθρώπων. Στο σήμερα οι «ειδικοί της επανάστασης» παραγκωνίζονται, καθώς οι σύγχρονες εξεγέρσεις υιοθετούν την οριζοντιότητα και την αντιιεραρχία. Οι Κούρδοι της Ροζάβα και οι Ζαπατίστας της Τσιάπας δομούν τις κοινότητές τους με αυτά τα χαρακτηριστικά. Τα Κίτρινα Γιλέκα στη Γαλλία και η εξέγερση του 2019 στη Χιλή δεν περίμεναν κάποιο μανιφέστο για να βγουν στο δρόμο και να διεκδικήσουν μια αξιοπρεπή ζωή. Ο προσανατολισμός αυτών των εξεγέρσεων δόθηκε κατά την εξέλιξή τους, όχι εκ των προτέρων.

Η αντίσταση στον τεμαχισμό κάθε κοινωνικού δεσμού και στον ανθρωπότυπο του μοναχικού ιδιώτη θα έρθει μόνο μέσα από συλλογικές διαδικασίες. Πρώτο βήμα είναι η συνάντηση στο δημόσιο χώρο που σαρώνεται από το Κεφάλαιο. Τα εργαλεία για την οικοδόμηση των κοινωνιών μας, οφείλουμε να τα εφεύρουμε εμείς, μέσα από τις διαδικασίες και τους χώρους μας. Κανένα Κοινωνικό Κράτος δε θα μας σώσει. Η διαρκής επίκλησή του εντείνει την αίσθηση ότι είμαστε αδύναμοι-ες απέναντι σε ένα θεσμό ανίκητο και αδιαμφισβήτητο. Το Πολυτεχνείο μας θυμίζει ότι η εξέγερση δεν περιμένει τις ευνοϊκότερες συνθήκες για να ξεσπάσει. Εκεί που νομίζεις ότι όλα είναι μια προσχεδιασμένη ρουτίνα, ότι όλα έχουν προαποφασιστεί για εσένα χωρίς εσένα, μια μειοψηφία έρχεται να σου θυμίσει ότι η διεκδίκηση δεν είναι γραφική και ότι ο δρόμος προς την ελευθερία είναι συλλογικός.

ΔΕΝ ΑΝΑΘΕΤΟΥΜΕ

ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ

ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση